

สำหรับงานพัฒนาคุณภาพงาน

เลขที่ผลงาน...../.....

วันลงทะเบียน.....

แบบเสนอผลงานกิจกรรมพัฒนาคุณภาพงาน ประเภทเรื่องเล่าเร้าพลัง

(แบบฟอร์ม F-WI-RA-QS-201/04)

ส่วนที่

ชื่อ-สกุล.....นาง นิธิมา เสรีวิชัยสวัสดิ์.....รหัสบุคคล.....004731.....

เบอร์โทรภายใน.....4050.....เบอร์โทรมือถือ095-5015485..... Email Address : howdynich@gmail.com

หน่วยงาน.....หน่วยบริการพยาบาลผู้ป่วยที่บ้าน.....

ภาควิชา / ฝ่าย(ต้นสังกัด) งานการพยาบาลสนับสนุนการบริบาลผู้ป่วย ฝ่ายการพยาบาล อาคารสมเด็จพระเทพรัตน์

*ชื่อ-สกุล.....นาง นิธิมา เสรีวิชัยสวัสดิ์.....รหัสบุคคล.....004731.....

(ผู้ที่ได้รับเงินโดยโอนผ่านบัญชี)

โปรดเขียน (✓) ในช่อง ☒ อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite ☐ ไม่อนุญาตให้เผยแพร่ผลงานทางWebsite

***หมายเหตุ:**

1.กรณีที่ผลงานผ่านเกณฑ์และได้รับเงินรางวัล คณะฯ จะโอนเงินรางวัลเข้าบัญชีเงินเดือนผ่านทางรหัสบุคคลที่ท่านได้ระบุไว้

โดยขอให้ระบุตัวแทนการรับเงินเพียง 1 ท่าน

2.ผลงานทุกประเภทที่ส่งประกวดเป็นลิขสิทธิ์ของคณะฯ ห้ามมิให้ผู้ใดนำไปเผยแพร่โดยไม่ได้รับอนุญาต

(กรุณากรอกข้อมูลให้ครบถ้วนทุกช่องและทบทวนความถูกต้อง เพื่อผลประโยชน์ของท่าน)

ชื่อเรื่อง ร่างทรง

...ร่างทรงเชื่อในสิ่งที่เห็น มั่นใจในสิ่งที่ทำ ผู้อ่านจะเชื่อหรือไม่ เรื่องนี้ คือเรื่องจริง...

เรื่องราวเกิดขึ้น เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ที่ผ่านมา ฉันได้รับการส่งต่อเคสจากคลินิกเบาหวาน ให้ไปดูแลผู้ป่วยหญิงวัยสูงอายุรายหนึ่งที่มีปัญหาเรื่องน้ำตาลสูง ว่าเกิดอะไรกับการดูแลที่บ้านของเขา ฉันไม่ได้เจอผู้ป่วยที่โรงพยาบาล ในวันแรกได้รับเพียงเบอร์ติดต่อลูกสาวของเธอเท่านั้น

ฉันโทรติดต่อคุณนี้ ลูกสาวของป้ามะลิ ทันทีที่ได้รับเคส คุณนี้ให้ข้อมูลผ่านทางโทรศัพท์ว่าคนที่ดูแลคุณแม่คือคุณพ่อของเธอ อยู่บ้านกันเพียงลำพัง 2 คน คุณนี้จะเข้าไปจัดยาให้เป็นสัปดาห์ โดยจัดใส่ถุงซิปล็อคเป็นมื้อๆ แล้วคุณพ่อจะเป็นคนหยิบยาให้คุณแม่กิน ส่วนเรื่องยาดินนั้น คุณพ่อจะเป็นคนฉีดให้ ฉันรู้ดังนั้น หลังจากวางโทรศัพท์ได้ รีบจองรถเพื่อไปเยี่ยมที่บ้านโดยเร็ว เพราะคิดว่าปัญหาอาจจะเกิดจากการที่ฉีดยาได้ไม่ถูกต้อง จากการที่ผู้สูงอายุดูแลกันเอง

วันนี้เป็นวันที่อากาศดี ไม่ร้อนมากนัก ทีมเราประกอบด้วยพยาบาล 2 คน คือฉันและน้องที่ทำงาน เรา 2 คนต้องจอดรถริมถนนใหญ่ รถไม่อาจเข้าถึงหน้าบ้านได้ ฉันเดินเลาะริมคลองน้ำเน่า มีกลิ่นโชยเตะจมูกเป็นระยะตามลมที่พัดมา เดินไปประมาณ 3-4 เลี้ยวเห็นจะได้ ทางเข้าบ้านคุณป้าเปียกแฉะ มีน้ำขังเป็นระยะ เพราะฝนที่ตกหลงฤดูเมื่อคืน น้องพยาบาลที่ไปคู่กันกับฉันด้วยความคล่องแคล่วทำให้เธอเข้าถึงบ้านก่อน ฉันที่เดินตามหลังมาอย่างระมัดระวังเพราะกลัวเหยียบน้ำกระเด็นเปื้อนชุดทำงาน มัวแต่ก้มมองพื้น เงยหน้าอีกครั้งตัวก็ได้เข้ามาอยู่ในบ้านเป็นที่เรียบร้อยแล้ว ภาพเบื้องหน้าที่เห็น คือภาพของหญิงวัยชรา รูปร่างอ้วนนอนบนเตียงไม้ มีฟูกเก่าๆ รองอยู่ บรรยากาศในห้องมืดสลัว คละคลุ้งด้วยกลิ่นปัสสาวะที่ลอดผ่านใต้แมสมา ตาฉันก็เลื้อยไปเห็นหัวเตียงที่เต็มไปด้วยพระพุทธรูป เครื่องรางของขลัง ผ้ายันต์ มีหยากไย่เกาะบางๆ บรรยากาศไม่ค่อยเป็นมิตรกับเราเท่าไร ในใจฉันคิด

“คุณนี้จะ พองเปิดไฟอีกได้ไหม” ฉันพูด

คุณนี้ตอบกลับอย่างมั่นใจ “ไม่มีแล้วคะ มีแค่นี้แหละ”

ตาฉันกวาดไปรอบๆ อีกครั้ง นอกจากความน่ากลัวที่บริเวณหัวเตียงแล้วนั้น รอบๆ บ้านยังมีขวดพลาสติกและหนังสือพิมพ์เก่าๆ วางอยู่ทั่วๆ “ลุงชายของเก่า บ้านรกหน่อยนะ” เสียงลุงทำให้ฉันตกใจ แต่พอจะเดาได้ว่าเขาคือสามีของป้ามะลิ ลุงเป็นชายวัยสูงอายุ รูปร่างผอม ตัวลอบอยู่ข้างๆ บันได อยู่อีกฝั่งกับเตียงคุณป้า

ฉันเริ่มกระบวนการพยาบาลโดยการตรวจร่างกายคุณป้า คุณป้าใส่แมสให้พยาบาลได้ไหมคะ มันอึดอัดเสียงตะโกนกลับมาอย่างไม่เป็นมิตร แต่ก็ยอมทำแต่โดยดี คุณป้ามีแผลกดทับที่บริเวณก้นกบ จากปัสสาวะอุจจาระกักและนอนกดทับเป็นเวลานาน ฉันสอนวิธีการเช็ดทำความสะอาดหลังขับถ่าย รวมถึงการทำแผลกดทับและการพลิกตะแคงตัว ระหว่างที่คุยทวนสอบเรื่องการดูแลอยู่นั้น เราพบว่าคุณลุงไล่เข็มฉีดยาผิด โดยไล่เข็มเท่ากับปริมาณที่ฉีด ทำให้ยาหมดเร็ว ไม่พอไปถึงนัดครั้งต่อไป และอีกเรื่องที่สำคัญคือคุณลุงเอาใจคุณป้าโดยชอบซื้อกาแฟเย็น น้ำโค้กมาให้กิน พร้อมบอกกับเราด้วยความมั่นใจ โค้กไม่มีน้ำตาลนะที่ลุงซื้อ คนขายบอกลุงมา ฉันพยายามทำความเข้าใจเรื่องกินน้ำโค้กอยู่นาน ยังไม่มีทีท่าว่าจะเข้าใจ

จู่ๆ เสียงคุณป้าก็ดังขึ้นมา “พี่ให้หนูกินโค้กนะ” เสียงคุณป้าอ่อนลงราวกับเด็ก ไม่มีน้ำเสียงแข็งกร้าวเหมือนเมื่อสักครู่นี้ให้ใส่แมส ฉันกับน้องพยาบาลมองหน้ากัน คุณนี้พอจะรับรู้ได้ สะกิด และบอกฉันว่า “พี่ชาย

หนูสิงร่างแม่” ฉันแทบไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน แน่แน่นอนว่าสายตาท้องบอกถึงความสงสัย และดูจะไม่เชื่อนิดๆ ทำให้คุณลุงสำหรับ “ใช้ลูกลุงที่ตายไปแล้วเมื่อ 40 ปีที่แล้ว” หน้าฉันกับน้องยังคงดูสับสน คุณป้าจึงพูดขึ้นมา “พี่ๆ ไม่เชื่อหนูใช่ไหม หนูจะให้พ่อไปเอาร่างทองของหนูบนบ้านมาให้พี่ดู” ฉันได้สติ รีบห้ามคุณลุงที่กำลังจะขึ้นบันได “คุณลุงไม่ต้องไปค่ะ พยาบาล เชื้อ...”

เหตุการณ์เริ่มดูกลับมาปกติ ฉันเริ่มคุยกับลูกกรอกตามที่คนในบ้านเรียกคุณป้า ฉันแนะนำเรื่องการปฏิบัติตัวในผู้ป่วยเบาหวาน จนตกลงกับลูกกรอกได้แบบครึ่งทาง “ให้หนูกินโซดา แทนน้ำได้นะ หนูสัญญาจะกิน 1 ขวด ต่อ 3 วันหนูจะซื้อฟักยาบาล” “โอเคจ๊ะ สัญญากันนะ” ฉันตอบ

ก่อนกลับ ฉันทวนเรื่องการฉีดยากับคุณลุงไม่ให้ไล่เข็มเท่ากับจำนวนยา ทวนกับลูกกรอกที่ยังอยู่ในร่าง คุณป้าถึงข้อตกลงในการเลิกดื่ม น้ำหวาน ใครจะเชื่อว่าการเยี่ยมบ้านครั้งนี้ จะเป็นอีกครั้งที่อยู่ในความทรงจำ ในใจฉันหนึ่งเรื่องตลอดระยะเวลา 20 ปีที่ผ่านมาในการเป็นพยาบาลเยี่ยมบ้าน ว่าครั้งหนึ่งฉันได้คุยกับคุณป้าที่คนในบ้านเข้าใจว่าลูกกรอก ลูกของคุณป้าเข้าร่าง

ฉันเชื่อในสิ่งที่เห็นต่อหน้า เชื่อในสิ่งที่คุณป้ามะลิเป็น ปรับการดูแลให้เข้ากับคุณป้า และตกลงกันได้ ในที่สุด เพียงแค่คุณเชื้อ....

ลงชื่อ(เจ้าของผลงาน).....
ลงชื่อ(หัวหน้า ภาค/ฝ่าย/งาน/หน่วย).....
สังกัด.....
วัน / เดือน / ปี